
FÖRLÅTA I HERRENS NAMN

En predikan av pastor Göran Appelgren

(Läsningar: Joh 8: 1 - 20; AC 7273)

“Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!” (Joh 8:11)

Det kommer ett starkt budskap från vår Herre Jesus Kristus, nämligen att Han inte dömer någon människa. Det är en inbjudan till oss att förtrösta på Honom och att tro på Honom. Vad vi än gör, så länge som vi vänder oss till Herren som vår Fader och Mästare, så kommer Han inte att döma oss. Han kommer inte att bli arg.

Han kommer inte att döma oss till evig olycka i helvetet. “Jag dömer ingen.” Det är ett löfte, och vi bör besvara det med att sträcka ut vår hand och ta emot den lindring som Han erbjuder.

I dagens läsning hörde vi talas om en kvinna som togs på ”bar gärning när hon begick äktenskapsbrott”, och Herrens slutgiltiga svar var: “Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!” (Joh 8:4, 11)

Det här är en berättelse om någon som levde för många, många århundraden sedan. Vi betraktar vad som hände på avstånd, och det är lätt att uppskatta Herren för den barmhärtighet som Han gav exempel på.

Vi kan se hur Han kom med ett nytt budskap till världen, som var så olik fariséernas sätt att se allt i svart och vitt. Stenarna som var avsedda att döda kvinnan föll tillbaka ned på marken. Herrens kraftfulla ord gjorde att deras anklagelser om äktenskapsbrott vände tillbaka till dem som hade anklagat henne.

“Kvinna, var är de? Har ingen dömt dig?” (Joh 8:10)

Det är en berättelse om barmhärtighet. Men låt oss nu se hur den kan hjälpa oss att komma närmre Herren.

Det handlar om skuldkänslor och fruktan. Vi vet hur det känns att ha skuldkänslor efter att ha gjort något galet. Vi känner att vi förtjänar bestraffning, och vi känner fruktan för straffets utdelande.

I vår berättelse fanns det ingen tvekan om kvinnans skuld. Det var omöjligt för henne att hitta på en ursäkt.

Hon “togs på bar gärning”. Hon hade förmodligen hört talas om liknande fall, där straffet i all sin grymhet verkligen utdelades enligt Mose

---

lag. Hon måste ha varit fruktansvärt upprörd vid tanken på bestraffningen. Hon stod öga mot öga med döden.

Skuldkänslor och fruktan. Lika väl som vi kan föreställa oss att vi är den skyldiga, kan vi leva oss in i rollen att tillhöra de rättfärdiga, de som alltid vet vad som är rätt och fel, och som är väldigt kvicka till att tala om för andra vad de ska göra och inte göra, och speciellt till att skuldbelägga dem för de fel de har gjort.

Den som har gjort fel är ett offer, och vi finner tillfredsställelse i att aningen helt enkelt känna oss bättre än andra, eller i att vilja verka för straffets verkställande.

När vi hör den här berättelsen är det å andra sidan lätt att känna uppskattning för den barmhärtighet som Herren visar. Men är det kanske å andra sidan också så att vi känner oss förmer än kvinnan?

Vi är trots allt lite bättre än hon, och därför har vi inte samma behov av den barmhärtighet som Herren ger uttryck för.

Skuldkänslor och fruktan. Allt vore så mycket lättare om vi inte behövde medge att vi gör fel ibland. Det är så mycket lättare om vi kan rätta till allting i vårt liv av egen kraft. Det känns pinsamt att behöva medge att man har gjort fel. Det är obehagligt att känna skuldkänslor.

Om det dessutom är så att vi inte kan lita på att vi kommer att bli förlåtna för våra misstag, så är det ännu svårare att medge misstag.

Det är därför som vi så lätt hittar på ursäkter för vad vi har gjort. Vår tanke hittar genast omständigheter som kan bortförklara vad som hänt och därmed jaga bort skuldkänslorna. Ju bättre ursäkten är, desto friare kan vi känna oss från skuldkänslorna.

Men kvinnan som "hade ertappats med äktenskapsbrott" kunde inte hitta på någon ursäkt, för hon togs på bar gärning. Med de lagar som gällde på den tiden, så är det här en berättelse om liv och död.

Kvinnan var på väg mot döden, och Jesus gav henne livet. Tänk den tanken på det andliga planet: människan är på väg mot döden, men Jesus ger henne livet!

Det är så det fungerar i våra egna sinnen.

När vi handlar enbart från egenkärlek, åkallar vi döden, den andliga döden, men när vi vänder oss till Herren, ger Han oss livet.

Så länge som vi försöker att vara rättfärdiga och perfekta av egen kraft, så är vårt liv grundat på dödens stenar, sådana stenar som var avsedda att användas för att bestraffa kvinnan. "Ni dömer efter köttet", var Herrens ord.

Att vara rättfärdig i sina egna ögon innebär att man är utestängd från Herren och från himlen. Man är då fångad i "köttet" och man tänker på ett världsligt sätt.

"Ni dömer efter köttet" betyder att man dömer från principer som ingen-ting har att göra med andligt liv.

När vi rättfärdigar oss själva och undviker att medge att vi har fel och brister, så vägrar vi att öppna oss för mottagandet av verkligt, andligt liv från Herren. Det är därför som vi ska försöka förstå vad Han menar, när han säger, "Jag dömer ingen".

"Jag dömer ingen." Bara Kärleken själv och Barmhärtigheten själv kan säga sådana ord. Att lyssna eller inte lyssna till Herrens ord,

"Jag dömer ingen", är en fråga om lycka eller bedrövelse, en fråga om frihet eller slaveri. Det är frihet att bejaka Herren, och slaveri att förneka Honom.

Erkänna att Herren Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare kan vi bara göra om vi slutar rättfärdiga våra svagheter och urskulda oss för våra missgärningar. Däri består styrkan i de enkla orden, "Jag dömer ingen".

Däri ligger också höjdpunkten i berättelsen om en synderska som inte kunde urskulda sig. Herren sade till henne, "Inte heller Jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!" (Joh 8:11)

Oavsett vad vår missgärning är, liten eller stor, så är det Herren Återlösaren och Frälsaren som verkar i oss varje gång som vi vänder oss till Honom och erkänner att vi har gjort orätt. Då kan något orent avlägsnas ur vårt sinne. Det onda förlorar sitt inflytande.

Vi kan ge upp en bit av vår själviska natur, och en gnista nytt liv från Herren kan flyta in istället.

Så verkar Herrens frälsning i vars och ens liv, dag för dag. Han har övervunnit det onda av egen kraft. Det är därför som Han övervinner det onda i oss varje gång som vi erkänner våra missgärningar inför Honom och ber om hjälp. Han tar bort det ondas makt över oss och ger oss Sitt beskydd.

I den stund han säger, "Gå nu, och synda inte mer" (Joh 8:11) är vi fast beslutna att avstå från det onda vi gjort, ty i medgivandets stund avskyr vi det onda som vi har orsakat.

"Jag dömer ingen." Inte heller ska vi döma oss själva. Men vi ska och bör döma varje orätt sak som vi erkänner oss skyldiga till. Vi ska känna

---

avsky för den orätta saken, men vi ska inte känna avsky för oss själva som person. Barmhärtighetens princip är att befria sinnet från det ondas inflytande, inte att fördöma hela personen.

När vi har befriats från det onda och känner avsky för det, har vi använt Herrens barmhärtighet och vi tar del av det andliga liv som kommer från Honom.

Då har vi också öppnat oss för Herrens kärlek, så vi kan lättare känna medkänsla för våra medmänniskor.

När vi är beredda att se bjälken i vårt eget öga, kommer vi att vara mindre upptagna av att leta efter flisan i vår broders öga. (Matt 7:3) Istället kommer vi att söka efter det goda i vår medmänniska och anstränga oss att göra vad som är gott mot henne. Ömsesidigt stärker vi varandra i vår tillit till Herrens barmhärtighet.

När vi har en kärleksfull inställning till medmänniskor, kan de lättare öppna sig, och de kan själva välja en kärleksfull attityd. Vi hjälper andra till modet att se på oss själva med en förlåtande och barmhärtig attityd. Att erkänna att man har gjort fel blir då inte så svårt, om man har kärlek och barmhärtighet omkring sig.

Det blir mindre ångestfyllt att be en människa om förlåtelse när man har gjort henne illa, för när vi dömer andra utifrån omtanke och barmhärtighet, kommer andra att döma oss på samma sätt. (Matt 7:2)

Ju mer vi kan lita på Herrens barmhärtighet och kärlek, desto mer kan vi samarbeta med andra människor för det godas skull.

Det är Herrens vilja att varje människa som föds till den här jorden slutligen ska få evigt liv i himlen. Så verkar Herrens kärlek. Men många av våra handlingar verkar i motsatt riktning till det målet. Med sådana negativa handlingar gör vi det svårare för andra att tro på en godhjärtad Gud och på evig frid i den andliga världen.

Om vi dömer andra enligt livlösa principer, då är vårt sinne lika hårt som de stenar som var avsedda att straffa överträdaren. Sinnet är tomt på medkänsla och barmhärtighet.

Men när vi vet att vi själva blir frälsta genom det goda som vi mottar från Herren, så bör vi vara uppmärksamma på det goda i andra människor och uppmuntra det. När någon visar sitt mod genom att be om förlåtelse för vad hon har gjort orätt, ska vi vara redo att förlåta enligt Herrens ord i evangeliet:

“Och när ni står och ber, så förlåt om ni har något emot någon. Då skall också er himmelske Fader förlåta er era överträdelser.” (Mark 11:26)

“Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser.” (Matt 6:15)

Det är när vi med ärliga avsikter rannsakar oss själva och andra som Herrens kärlek blir verklighet. Den verkligheten hjälper oss att undvika två ytterligheter i fråga om skuldkänslor och fruktan för straff.

Vi kommer att drivas mellan dessa två ytterligheter så länge som vi försöker att styra våra tankar och begär utan att bjuda in Herren i våra liv. Å ena sidan kommer vi att anklaga oss själva för de orätter vi gör och vi kommer att känna oss hjälplösa och förtjänta av straff.

Å andra sidan kommer vi att frestas att känna oss självrättfärdiga och ha en fördömande attityd gentemot andra människor.

Vi kommer antingen att bli hjälplösa offer utsatta för hotet från hårda, hämndlystna stenar som är redo att utdela ett dödande straff.

Eller så kommer vi att agera tillsammans med dem som anklagar och känner tillfredsställelse i att tala om för andra vad som är rätt och orätt.

Dagens berättelse visar oss hur vi kan undvika dessa två ytterligheter, som båda är låsta positioner. Till de som anklagade synderskan sa Jesus, “Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne.” (Joh 8:7) Han talar om för oss att vi ska betrakta oss själva med mindre självrättfärdigande och medmänniskor med mer barmhärtighet.

Och till den skyldiga sa Han, “Gå nu, och synda inte mer.” Därmed säger Han inte att det orätta som sådant är acceptabelt, utan Han säger, “Gör inte om det. Rannsaka dig själv, lär dig vad som är rätt och vad som är orätt, och gör det som är rätt. Lämna det gamla bakom dig, och se fram emot det som är nytt och levande.”

I Hesekiel säger Herren,

“Vänd om och vänd er bort från alla era överträdelser för att er missgärning inte skall få er på fall.” (Hes 18:30)

Det är av kärlek som Herren ger oss Sina bud och Sin sanning. Han söker inte efter vedergällning. Han känner ingen tillfredsställelse i att utdela straff.

I dagens berättelse sägs det att *Herren kom från Olivberget*. Det representerar den Gudomliga Kärleken och Barmhärtigheten.

Han kom tidigt på morgonen, vilket är ett tecken på en ny början.

Han kom till templet och undervisade. Det betyder att vårt sinne öppnas för Hans sanning.

Då kom de med en synderska. När Herrens Ord får liv i oss, börjar vi att rannsaka oss själva.

Och de ville stena henne. Vi anklagar oss själva och tar på oss skulden.

Men Herren säger, "Jag dömer ingen". Med den försäkran kan vi räcka ut handen till Honom, och vi kan ta emot det goda som skänker frälsning. Då finns ingen dom att frukta.

I Psaltaren läser vi, "Om Du, HERRE, vill tillräkna missgärning, Herre, vem kan då bestå? Men hos Dig är förlåtelse, för att man skall frukta Dig. ... Hoppas på HERREN, ... ty hos HERREN finns nåd, full lösepenning finns hos Honom." (Ps 130:3,4,7)

Amen!

Joh 8:1-20:

Och Jesus gick ut till Olivberget. Tidigt på morgonen kom Han tillbaka till tempelplatsen. Allt folket samlades omkring honom och han satte sig ner och undervisade dem. Då kom de skriftlärdade och fariséerna fram till Honom med en kvinna som hade gripits för äktenskapsbrott. De ställde henne mitt framför sig och sade: 'Mästare, den här kvinnan greps på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. I lagen har Moses befallt oss att stena sådana. Vad säger då du?' Detta sade de för att snärja Honom och ha något att anklaga Honom för. Men Jesus böjde sig ned och skrev med fingret på marken. När de stod kvar och frågade Honom, reste Han sig och sade: 'Den som är utan synd må kasta första stenen på henne'. Och Han böjde sig ner igen och skrev på marken. När de hörde detta gick de därifrån, den ene efter den andre, de äldste först, och Han blev lämnad ensam kvar med kvinnan som stod. Jesus reste sig upp och sade till henne: 'Kvinna, var är de? Har ingen dömt dig?' Hon svarade: 'Nej, Herre, ingen.' Då sade Jesus: 'Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!'. Jesus talade åter till dem och sade: 'Jag är världens ljus. Den som följer Mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.' Fariséerna sade till honom: 'Du vittnar om dig själv. Ditt vittnesbörd är inte giltigt.' Jesus svarade: 'Även om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd giltigt, eftersom jag vet varifrån jag har kommit och vart jag går. Ni vet inte varifrån jag kommer eller vart jag går. Ni dömer på människors vis. Jag dömer ingen. Och även om jag dömer är min dom rättvis, eftersom jag inte är ensam, utan Fadern som har sänt mig är med mig. Också i er egen lag står de skrivet att vad två människor vittnar är giltigt. Jag är den som vittnar om

mig själv. Om mig vittnar även Fadern som har sänt mig.' Då frågade de: 'Var är din Fader?' Jesus svarade. 'Ni känner varken mig eller min Fader. Om ni kände mig, skulle ni också känna min Fader.' Dessa ord talade han vid offerkistan, när han undervisade på tempelplatsen. Men ingen grep honom, eftersom hans stund ännu inte hade kommit.

(Översättning: Svenska Folkbibeln)

AC 7273:

Det Gudomligt sannas ordning, som är för de onda som blir fördömda, skiljer sig från det Gudomligt sannas ordning som är för de goda som blir frälsta. Skillnaden är att den ordning, som är för de onda som blir fördömda, är det Gudomligt sanna skilt från det Gudomligt goda, dvs. från Barmhärtigheten. Orsaken är att de inte har tagit emot det Gudomligt goda och således har förkastat Barmhärtigheten. Men den ordning, som är för de goda som blir frälsta, är det Gudomligt sanna förbundet med det Gudomligt goda, dvs. med Barmhärtigheten. Orsaken är att de har tagit emot det Gudomligt goda, således